

Κείμενο Ν. Ρωμανού - "Η πολεμική της αξιοπρέπειας"

«Η πολεμική της αξιοπρέπειας»

“ Και κάποτε θα σας πω πόσο πολύ σας αγάπησα, μόνο που πρέπει να με βρείτε τον ίδιο προσωπικά.

Όπως ο δήμιος... πότιζα εγώ τα ρόδα της συμπόνιας μες στον ύπνο τους εγώ, ένας άρρωστος εκ πεποιθήσεως, ένας ιδιοφυής της δυστυχίας (που τίναξα κάποτε τα μυαλά μου για μία ωραιότερη εποχή) κι ίσως τα δάκρυα μας πηγαίνουν πιο μακριά από τα όνειρα.

Καθώς βράδιαζε έπρεπε να ξαναβρίσκω όλη μου την αθωότητα για να μπορούνε τα άστρα να ‘ναι εκεί στην ώρα τους.

Και συνήθως σκοτώνουμε το παρόν με τον φόβο ή την τύψη μα πιο πολύ με τ’ όνειρο. “

Τάσος Λειβαδίτης

Σκοπός αυτού του κειμένου είναι να ρίξει γέφυρες επικοινωνίας με όλους τους συντρόφους που διατηρούν το στοίχημα της καταστροφής ανοιχτό, να δώσει ζωή στις σκέψεις και τους προβληματισμούς μου που μέσα από αυτές τις γραμμές ταξιδεύουν και συναντιούνται με ανθρώπους που όπως και εγώ πιστεύουνε πως μονάχα μέσα από συνεχή αγώνα μπορούμε να κερδίσουμε πίσω την ζωή μας με τους δικούς μας όρους.

Έναν συνεχή αγώνα που εκδηλώνεται με χίλιους διαφορετικούς τρόπους που κατευθύνονται σε έναν σκοπό.

Με οργισμένες φωνές και συγκρούσεις στις διαδηλώσεις, με μολύβι και χαρτί πάνω στα οποία αποτυπώνονται επικίνδυνες σκέψεις, με συζητήσεις και εκμυστηρεύσεις με τις οποίες χτίζονται συντροφικές σχέσεις ζωής, με όπλα, με βόμβες και με φωτιά που εκδικούνται έναν ολόκληρο κόσμο που μας έριξε στο κενό.

Ένα απελπισμένο ταξίδι ελευθερίας με συνοδοιπόρους το πείσμα και την «τρέλα» όλων εκείνων που αποφάσισαν να ρισκάρουν και να βαδίσουν ενάντια στις πιθανότητες πολεμώντας την ίδια τους την μοίρα.

Σε αυτό το ταξίδι, η ατομικότητα είναι ο πυρήνας γύρω από τον οποίο οικοδομείται η απελευθερωτική πάλη, όντας η πνευματική βάση με την οποία συλλογικοποιούνται οι ανατρεπτικές διαθέσεις πρέπει να απορρίψει λογικές αυθεντίας και να αφεθεί στην καταιγίδα των μεγάλων εσωτερικών αλλαγών που εξωτερικεύονται μέσω της εξέλιξης στην πράξη.

Γνωρίζοντας πως είμαστε μολυσμένοι από τα κατάλοιπα ενός άρρωστου κόσμου οι εσωτερικές συγκρούσεις που διεξάγονται στην ξέφρενη πορεία της ζωής μας είναι μάχες ενάντια στην καθημερινή αλλοτρίωση που δεχόμαστε ζώντας μέσα σε εχθρικά περιβάλλοντα. Η απέχθεια για τις συμβάσεις που είμαστε αναγκασμένοι να κάνουμε για να επιβιώσουμε, ο προβληματισμός για τα

αδιέξοδα που παραμονεύουν, ο πόλεμος ενάντια στον φόβο, η σκληρή παραδοχή ότι ο κόσμος του αγώνα δεν είναι τελικά τόσο «καθαρός» όσο θέλει να φαίνεται.

Γιατί οι αναρχικοί δεν είναι ούτε στρατιώτες που θυσιάζονται για ένα σκοπό, ούτε θεματοφύλακες μίας δήθεν υποκειμενικής αλήθειας που επιβάλλεται ως η μόνη αντικειμενική.

Μακριά από μένα το επαναστατικό μάρκετινγκ και το προφίλ του πιο σκληρού, του πιο «κακού», του ποιος είναι ποιο επαναστάτης.

« Μερικά σχόλια σχετικά με τις νέες διώξεις... »

Πριν κάποιο καιρό μου ήρθε κλήση για να παραστώ στους ιεροεξεταστές Μόκα- Νικόπουλο ώστε να απολογηθώ για μια νέα υπόθεση με βάση τα ευρήματα από τα σπίτια που εισβάλανε οι μπάτσοι μετά την σύλληψη μας .

Η υπόθεση αυτή αφορά την συμμετοχή μας σε εμπρησμούς και ληστείες τραπεζών με βάση «ταυτοποιημένα» DNA και δήθεν αναγνωρίσεις τραπεζικών υπαλλήλων.

Όσον αφορά εμένα δεν κατηγορούμαι για κάποια από τις ληστείες τραπεζών παρά μόνο για εμπρηστικές επιθέσεις από την FAI- Φωτιές στον Ορίζοντα, FAI- Μονάδα Φωτιά στα Κάτεργα, Πύρινες Σκιές και την Μαχόμενη Μειοψηφία.

Ταυτόχρονα με βάση ένα αποτύπωμα μου σε ένα μπουκάλι μύρας στο σπίτι παραγωγής νέων διώξεων στο Χαλάνδρι σχηματίζεται νέα δικογραφία για μένα και προφυλακίζομαι (αφού δεν εμφανίστηκα στους ανακριτές για να απολογηθώ) για 4η φορά (*) για τις τρεις βομβιστικές επιθέσεις της Σ.Π.Φ. (Κατσέλη, Χυνοφώτης, Υπουργείο Μακεδονίας Θράκης).

Το ελληνικό κράτος τα τελευταία χρόνια έχει εγκαινιάσει μια νέα κατασταλτική τακτική εναντίων των αναρχικών αιχμαλώτων. Τεμαχίζει τις εκάστοτε υποθέσεις σχηματίζοντας διαρκώς νέες δικογραφίες με στόχο να εξασφαλίσει όσες περισσότερες και μεγαλύτερες καταδίκες μπορεί από την κάθε υπόθεση ώστε να παρατείνει στο μέγιστο τον χρόνο παραμονής μας στην φυλακή. Άλλωστε την στιγμή που μιλάμε κρατούμαστε με τριπλές, τετραπλές έως και εξαπλές προφυλακίσεις. Έτσι από την μια εφαρμόζεται στην πράξη η πολύχρονη φυλάκιση χωρίς δίκη ξεπερνώντας τα νομικά εμπόδια του πρόσφατου παρελθόντος και από την άλλη προετοιμάζεται η ποινική εξόντωση μας με δεκάδες χρόνια φυλακής από την κάθε υπόθεση.

Ακριβώς πάνω σε αυτό το γεγονός, δηλαδή στην σκλήρυνση της ποινικής καταστολής έχει ιδιαίτερη σημασία να επιμείνουμε στις αντιδικαστικές πρακτικές μας αποφεύγοντας την παγίδα της επίκλησης των δικαιωμάτων μας και των νομικών μας υποχρεώσεων απέναντι στο κράτος.

Όπως συμβαίνει και με κάθε αναρχική δράση έτσι και τώρα η αξία της επιλογής συγκρούεται με τις συνέπειες ανοίγοντας αντιθεσμικά ρήγματα στην κοινωνική μηχανή.

Με σημαντική εξαίρεση όταν προκύπτουν πιθανότητες άμεσης απελευθέρωσης όπου η στρατηγική της άμεσης εξαπάτησης του εχθρού υπερβαίνει την πολιτική ήττα μιας μακροχρόνιας πολιτικής ηττοπάθειας.

Το κράτος βλέπει ότι παρά την αιχμαλωσία μας δεν είμαστε διατεθειμένοι να υψώσουμε λευκή σημαία, ούτε να στρογγυλέψουμε τις προθέσεις μας και συνεχίζουμε να στηρίζουμε και να προωθούμε την βίαιη επίθεση εναντίων του μέσα και έξω από τα τείχη, χωρίς ίχνος μεταμέλειας. Με βάση αυτή μας την απόφαση λοιπόν συνεχίζει την κατασταλτική του επίθεση τροποποιώντας τα μέσα που χρησιμοποιεί. Από το κυνήγι της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας και των μπάτσων, στις συνεχείς αντιτρομοκρατικές διώξεις, τις χιλιάδες σελίδες δικογραφιών, τα ειδικά δικαστήρια και προσεχώς τις ειδικές συνθήκες κράτησης. Από την αστυνομική στην αναβαθμισμένη ποινική καταστολή.

Η καταστολή του κράτους, δηλαδή η επιλογή του να σπείρει τον φόβο με κάθε πιθανό τρόπο κερδίζει έδαφος μονάχα όταν βρεθεί αντιμέτωπη με την απάθεια και την παραίτηση. Αυτές είναι οι επιλογές των θρασυδειλων και ηλίθιων σύμμαχων του εξουσιαστικού συμπλέγματος που επιβραβεύονται.

Για αυτό και η καπιταλιστική κοινωνία θρέφει με τις αιμοβόρες αξίες της ανθρώπους ανίκανους, άπληστους και υποκριτές πνιγμένους στην σύγχυση και την εξατομίκευση του σύγχρονου κόσμου.

Ακριβώς για αυτό αντιτάσσουμε την όξυνση του αγώνα μέσα στον οποίο γεννιούνται ελεύθερα συναισθήματα και ανθρώπινες σχέσεις απαλλαγμένες (στο βαθμό του εφικτού) από την κυρίαρχη κουλτούρα.

Έτσι πιστεύω ότι ακόμα και σαν αιχμάλωτοι δεν πρέπει να σταματάμε να παράγουμε επιθετικό αναρχικό λόγο, να απαξιώνουμε τις δικαστικές παρωδίες, να επικοινωνούμε τις σκέψεις μας προωθώντας την αναρχική αλληλεγγύη που εκφράζεται από τους συντρόφους εκτός των τειχών.

Η καταστολή θα νικήσει μονάχα αν παραιτηθούμε από την μάχη εναντίων του εξουσιαστικού συμπλέγματος.

Εξάλλου δεν αναζητούμε οδό διακριτικής απεμπλοκής από τον πόλεμο εναντίων της εξουσίας, αν επιθυμούσαμε κάτι τέτοιο το μόνο σίγουρο είναι ότι το κράτος ευχαρίστως θα μας την προσέφερε αποβλέποντας στον «σωφρονισμό» μας. Το μόνο το οποίο αναζητούμε είναι δρόμοι διαφυγής από το σημείο της εκάστοτε μάχης. Για να συνεχίσουμε ανυποχώρητα τον αγώνα εναντίων του κοινωνικού συστήματος.

Πέρα από τα πολιτικά συμπεράσματα του καθενός το μόνο σίγουρο είναι ότι όσοι σύντροφοι επιθυμούν να εμπλακούν ενεργά στον αναρχικό αγώνα, πρέπει να μελετήσουν τα λάθη που γίνονται και να βρεθούν ένα βήμα μπροστά από τον εχθρό, σχεδιάζοντας με μεγάλη προσοχή και υπομονή τις επόμενες κινήσεις τους. Να αποφεύγουν όσο το δυνατόν τις βιαστικές κινήσεις χωρίς όμως να οδηγούνται στην αδράνεια. Γιατί όσοι βρεθούν στην κοιλιά του Λεβιάθαν και επιθυμήσουν να παραμείνουν αμετακίνητοι στις αξίες τους θα πρέπει να φτύσουν αίμα για να τον αναγκάσουν να ανοίξει το στόμα του. Το βέβαιο είναι ότι η εποχή της κρατικής ανοχής τελείωσε.

«Ανάληψη ευθύνης- Μιλώντας με πράξεις...»

Επιστρέφοντας στο ειδικό ζήτημα του κειμένου, σχετικά με τις νέες διώξεις και την κλήση για απολογία. Η στάση μου προς τους ανακριτές ήταν, είναι και θα είναι ίδια και अपαράλλακτη. Αρνούμαι να ανοίξω διάλογο με την δικαστική μαφία, αρνούμαι να απολογηθώ στους δήμιους μου.

Μια στάση που φτύνει κατάμουτρα την εξουσία των κουστουμιών τους και επιμένει πως ο αγώνας μέσα από τα δεσμά της αιχμαλωσίας συνεχίζεται.

Η καταστολή τους θα βρίσκει για πάντα εμπόδιο τις επαναστατημένες συνειδήσεις μας , η εξέγερση μας θα νικήσει τον φόβο, το χάος και η αναρχία είναι αναπόφευκτα.

Αναλαμβάνω την πολιτική ευθύνη για την συμμετοχή μου στις αναρχικές εμπρηστικές ομάδες FAI-Φωτιές στον Ορίζοντα, FAI- Μονάδα Φωτιά στα Κάτεργα και Μαχόμενη Μειοψηφία. Στόχος των συγκεκριμένων αναρχικών ομάδων ήταν να συνεισφέρουν στην διάχυση της επαναστατικής βίας και να αναδείξουν ότι μπορεί να υπάρξει δράση ακόμα και με τα πιο απλά και προσβάσιμα στον καθένα μέσα. Αρκεί να υπάρξει θέληση και διάθεση να επιτεθείς εναντίων των καταπιεστών σου.

Η ανάληψη ευθύνης είναι για μένα ένας τρόπος να συνεχίζω να μιλάω με πράξεις μέσα από τα δεσμά της αιχμαλωσίας, να υπερασπιστώ την αναρχική εμπρηστική δράση ως αναπόσπαστο κομμάτι του πολύμορφου αγώνα, να δώσω ξανά ζωή σε κείμενα που γράφτηκαν μέσα σε χώρους που καταζητούνταν από την έννομη τάξη, μαζί με όμορφα σχέδια και πολλές ελπίδες. Κείμενα που για μένα κουβαλάνε ένα κομμάτι του εαυτού μου από την διαδρομή μου στην αναρχική παρανομία και που θεωρώ ότι αξίζει να τα υπερασπιστώ πολιτικά στην παρούσα συνθήκη.

Εκτός όμως από αυτό η επιλογή της ανάληψης ευθύνης έχει και ορισμένους πολιτικούς στόχους ιδιαίτερης σημασίας.

Αρχικά έχει στόχο να υψώσει ένα τείχος προστασίας γύρω από συντρόφους και αγαπημένα πρόσωπα εμποδίζοντας την εκδικητική εξάπλωση των διώξεων για συμμετοχή στις παραπάνω ομάδες με το πρόσχημα ότι η υπόθεση παραμένει ανεξιχνίαστη πράγμα που είδη έχει γίνει σε ένα βαθμό καθώς πολλοί σύντροφοι μου συμπεριλαμβάνονται ως κατηγορούμενοι για συμμετοχή σε αυτές τις ομάδες.

Συγκεκριμένα λοιπόν πέρα από την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου αναλαμβάνω και την ποινική ευθύνη για τις εμπρηστικές επιθέσεις με βάση τις οποίες έχει σχηματιστεί δικογραφία, στην δημοτική αστυνομία της Κυψέλης, στην επενδυτική εταιρία Trastor και στο σπίτι του πρώην Υπουργού Οικονομικών και Εθνικής Άμυνας Γιάννο Παπαντωνίου.

Με μια απλή μελέτη των στοιχείων της δικογραφίας είναι φανερό ότι οι συγκεκριμένες ενέργειες πραγματοποιήθηκαν από ένα μόνο άτομο.

Τόσο τα βίντεο όσο και οι καταθέσεις όλων των μαρτύρων σε κάθε μια από τις υποθέσεις αναφέρονται σε ένα άτομο που ήμουν εγώ πράγμα που αποδεικνύει και τον ισχυρισμό μου.

Όπως λοιπόν αναλαμβάνω την ευθύνη για τις παραπάνω επιθέσεις ξεκαθαρίζω ότι δεν συμμετείχα στο εμπρησμό του αμαξοστασίου της ΕΘΕΛ ούτε στις εμπρηστικές επιθέσεις που πραγμάτωσαν οι Πύρινες Σκιές.

Ο λόγος που δημόσια τοποθετούμαι πάνω σε αυτό είναι γιατί πιστεύω ότι έχει σημασία να αναδείξω τον τρόπο που οι αστυνομικές αρχές χρησιμοποιούν την νέα καταστολή μέσω του DNA για να ενοχοποιήσουν συντρόφους αιχμάλωτους και μη δημιουργώντας μια βιομηχανία διώξεων που βασίζεται στην αυθεντία της επιστημονικοφανούς αντικειμενικότητας του DNA. Είναι προφανές ότι η δημόσια άρνηση μου καμία σχέση δεν έχει με το να αποφύγω τις ποινικές ευθύνες καθώς γίνεται ταυτόχρονα με την ανάληψη ευθύνης για επιθέσεις εναντίων της κυριαρχίας.

Στόχος μου είναι να δημιουργηθεί μια καθαρή παρακαταθήκη, ώστε να καταδειχθεί ο τρόπος που οι μπάτσοι φυτεύουν τον μαγικό επιστημονικό τους σπόρο για να καταδιώξουν αναρχικούς αρκεί η αστυνομία να γνωρίζει την ταυτότητα τους και να θέλει να τους στοχοποιήσει. Με τρανταχτά παραδείγματα την καταδίκη των συντρόφων Τάσο Θεοφίλου και Μπάμπη Τσιλιανίδη, αλλά και την δίωξη εναντίων του καταζητούμενου συντρόφου Νίκου Μαζιώτη για μια ληστεία τράπεζας.

Τέλος απαντώντας εκ των προτέρων σε μια πιθανή κριτική που διαφωνεί με την ανάληψη ευθύνης θεωρώντας ότι παίζεις το παιχνίδι των μπάτσων μπαίνοντας στην διαδικασία να απαντάς για κάθε δίωξη, έχω να πω ότι ένας από τους λόγους της ανάληψης ευθύνης είναι ακριβώς αυτός να χτυπήσω τις πραγματικά κατασκευασμένες διώξεις αναλαμβάνοντας παράλληλα την ευθύνη για τις ενέργειες που μου αναλογούν και που προτίθεμαι να υπερασπιστώ.

«Για τις δράσεις που γίνανε...»

Η δράση της FAI-Φωτιές στον Ορίζοντα ξεκίνησε με σαμποτάζ σε γραμμές του τραμ σε αλληλεγγύη στις τότε απεργίες πείνας που διεξαγόntonτουσαν εκείνη την περίοδο στις φυλακές και συνεχίστηκε με εμπρηστικές επιθέσεις σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους πάντα σε αλληλεγγύη με τους αιχμάλωτους αναρχικούς.

Η δράση της FAI-Μονάδα Φωτιά στα Κάτεργα αφορά μια απόπειρα εμπρησμού σε επενδυτική εταιρία που πραγματοποιήθηκε ως μια ελάχιστη απάντηση για την απομόνωση που είχε επιβληθεί στον αναρχικό Σωκράτη Τζίφκα επειδή αρνήθηκε να συνεργαστεί κατά την σωματική έρευνα στις φυλακές Διαβατών.

Η δράση της Μαχόμενης Μειοψηφίας στόχευε αποκλειστικά την ατομική ιδιοκτησία εχθρών της ελευθερίας. Στόχος μου ήταν να αναδείξω ότι ο εχθρός δεν βρίσκεται μόνο στις αναπαραστάσεις της κυριαρχίας αλλά έχει και όνομα και διεύθυνση, χτυπώντας ανθρώπους που με τις επιλογές τους βρίσκονται στο στρατόπεδο της αντεπανάστασης και αναδεικνύοντας πως με απλά και προσβάσιμα μέσα μπορείς να επιστρέψεις ένα κομμάτι του τρόμου που δεχόμαστε πίσω στα σπίτια τους. Η Μαχόμενη Μειοψηφία στόχευσε εναντίων σπιτιών και οχημάτων πολιτικών (Μαρία Καλτσά, Γιάννος Παπαντωνίου), δημοσιογράφων, σε συνεργασία με τα συντρόφια από τους κύκλους παραβατικών, (Γιώργος Οικονομέας, Πέτρος Καρσιώτης, Αντώνης Λιάρος, Χρήστος Κώνστας, Αντώνης Σκυλάκος) και ενός φασίστα που συμμετείχε σε πογκρόμ εναντίων μεταναστών. Οι φωτιές που άναβε πάντα βρισκόταν σε συνενοχή με όλους τους αιχμάλωτους αναρχικούς θέλοντας να λιώσει τον πάγο του εγκλεισμού και να ζεστάνει τις καρδιές τους.

Όπως είναι λογικό οι αναλήψεις ευθύνης αντικατοπτρίζουν και ένα κομμάτι των αντιλήψεων μου και της πορείας τους προς νέα μονοπάτια της ανατρεπτικής σκέψης.

Πιστεύω ότι η δράση των συγκεκριμένων εμπρηστικών ομάδων συνέβαλε στην αδιάκοπη πορεία της αναρχικής εξέγερσης. Οι εμπρηστικές επιθέσεις είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα γιατί είναι εύκολο να πραγματοποιηθούν από νέους συντρόφους, διατηρούν την φωτιά των εμπόλεμων εχθροπραξιών αναμμένη και συμβάλουν στην διάχυση της αναρχικής βίας. Τοποθετούν το δικό τους λιθαράκι στην εδραίωση του αναρχικού αντάρτικου πόλης και προκαλούν αναταραχή στην εύρυθμη λειτουργία του συστήματος.

Φυσικά οι εμπρησμοί πρέπει να γίνονται σε πολιτική συγγένεια με όλες τις εκφάνσεις της αναρχικής βίας (βομβιστικές επιθέσεις, πολιτικές εκτελέσεις, βίαιες μαζικές συγκρούσεις, καταδρομικές

εξορμήσεις), ώστε να δημιουργούν ένα κοινό μέτωπο δράσης ανεξέλεγκτο και επικίνδυνο που το μόνο όριο που θέτει στον εαυτό του δεν είναι άλλο από την ολική καταστροφή του υπάρχοντος.

Η εξέγερση μου ενάντια στο διαρκές έγκλημα του εξουσιαστικού πολιτισμού πάνω στις ζωές μας, δεν ξεκίνησε ούτε περιορίστηκε στην δραστηριότητα των παραπάνω εμπρηστικών ομάδων. Η στασιμότητα είναι καταδικασμένη να πεθάνει από τον κόσμο της ταχύτητας. Εξέλιξη σημαίνει κριτική σκέψη, ιδεολογική απαγκίστρωση από όλα τα δόγματα, συνεχή δράση, πειραματισμό, δημιουργία και καταστροφή.

Η μόνη δέσμευση γύρω από την οποία ξετυλίγεται η πιο απόλυτη απόφαση δεν είναι άλλη από τον αγώνα για την αναρχική επανάσταση μέχρι την αυγή της δικής μας εποχής, μέχρι το τέλος.

Κλείνοντας το κομμάτι που αφορά την ανάληψη ευθύνης έχει σημασία να αναφερθώ και στο λάθος που έκανα να αφήσω το στικάκι στο σπίτι που διέμενα και να μην το καταστρέψω έγκαιρα. Πιστεύοντας με αφέλεια ότι δεν θα γίνει άμεσα ή στραβή και αναβάλλοντας για αύριο κάτι που μπορούσα να κάνω άμεσα.

Αυτή είναι η δική μου τοποθέτηση γύρω από τον νέο κύκλο διώξεων εναντίων μας.

«Οι αγώνες για απελευθέρωση είναι διαφορετικοί δρόμοι, που συγκλίνουν σε μια μάχη. Μια φωτιά ζεστών συναισθημάτων καίει στο στομάχι. Στην καταναγκαστική κινητικότητα αυτής της εποχής, που τρέχει με μεγάλη ταχύτητα, το πλέγμα της καταστολής-καταπίεσης γίνεται αδυσώπητα πυκνό. Αλλά τα όπλα τους, οι θεραπείες τους είναι ακριβώς ο φόβος.» (Adriano Antonacci)

«Σκόρπιες σκέψεις γύρω από το εμπόλεμο σήμερα...»

Κλείνοντας το κείμενο θα ήθελα να σχολιάσω κάποια πράγματα γύρω από την τρέχουσα συγκυρία. Ψάχνω λοιπόν λέξεις που να περιγράφουν εύστοχα τα κύρια χαρακτηριστικά αυτού του τερατουργήματος. Ολοκληρωτικός κοινωνικός έλεγχος σωμάτων και μυαλών, οικονομική κρίση, τεχνοεπιστημονική πανούκλα, αστυνομικές και στρατιωτικές επεμβάσεις, συγκρούσεις γεωπολιτικών συμφερόντων, διπλωματικά επεισόδια, γενικευμένη αναταραχή, ωμή βία, διάχυτη σύγχυση, μαζικός αποπροσανατολισμός.

Βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη καμπή του ιστορικού γίνεσθαι, πολλές αναλύσεις έχουν δει το φως της δημοσιότητας για τον τρόπο με τον οποίο το κράτος αναδιαρθρώνεται και θωρακίζεται σε όλα τα επίπεδα καθώς και για την τάση του καπιταλισμού να εξαπλώσει την στρατιωτικοποίηση του πέρα από τα εκμεταλλεζόμενα εδάφη του τρίτου κόσμου στο εσωτερικό των μητροπόλεων απαντώντας έτσι στην πολιτική αστάθεια που εξαπλώνεται ραγδαία.

Πέρα από τις διαφορετικές λέξεις και την απόκλιση ορισμένων σκεπτικών υπάρχει μια σύγκλιση αντιλήψεων για την κρισιμότητα των καιρών μας.

Το πρόβλημα είναι ότι έστω και έτσι αδυνατούμε να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων και στις προκλήσεις της εποχής και παραμένουμε εγκλωβισμένοι σε αντιλήψεις που τροφοδοτούν τον κύκλο της αδράνειας και της εσωστρέφειας.

Προσωπικά πιστεύω ότι είναι αναγκαία η οργάνωση μας μέσα από την δημιουργία δικτύων και μετώπων δράσης που θα συντονίζονται στην βάση ελάχιστων πολιτικών συμφωνιών προκρίνοντας

καμπάνιες πολύμορφης δράσης ενάντια στις αιχμές της σύγχρονης τυραννίας και απαντώντας ανάλογα στις κατασταλτικές επιθέσεις. Καταργώντας την γραφειοκρατία της κεντρικής οργάνωσης σπλίζουμε τις πρωτοβουλίες μας και συσπειρωνόμαστε ή δημιουργούμε μέτωπα δράσης όπου κρίνουμε ότι υπάρχει αναγκαιότητα. Είτε αφορά ζητήματα της επικαιρότητας (π.χ. φυλακές τύπου Γ) είτε θεματικές του ευρύτερου αναρχικού αγώνα (π.χ. αντιφασισμός).

Στην προσπάθεια να σπάσει ο κύκλος της αυτοαναφορικότητας πρέπει να προσπαθήσουμε να συνδέσουμε όλες τις πυρκαγιές που ανάβουν εναντίων του πολιτισμού, από μαχητικές διαδηλώσεις, συνελεύσεις και συγκρούσεις μέχρι ένοπλες επιθέσεις, μια επαναστατική απόπειρα για την εξάπλωση της μαχητικής αναρχίας. Γιατί αυτά που μας ενώνουν είναι περισσότερα από αυτά που μας χωρίζουν και από την στιγμή που στόχος μας δεν είναι άλλος από την ολομέτωπη επίθεση στο σύστημα, όλες οι προσπάθειες που γίνονται ανεξαρτήτως πολιτικής τάσης πρέπει να συνδέονται κάτω από το όραμα της απόλυτης ελευθέριας.

Αυτό φυσικά δεν αναιρεί την κριτική μας στα γεγονότα, απλώς επιβεβαιώνει ότι όταν η κριτική συνδυάζεται μέσω δυναμικών παρεμβάσεων έχει μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα γιατί στοχεύει στην διάχυση της επαναστατικής σκέψης σε εκείνους που αποκλίνουν από τα κυρίαρχα δόγματα και αναζητούν τρόπους σύγκρουσης με το υπάρχον.

Θέτοντας έτσι την προοπτική της σύνδεσης των επιθυμιών μας κάτω από ενώσεις ελεύθερων ατομικτήτων που συλλογικοποιούνται κατευθυνόμενοι προς τους χαοτικούς δρόμους της δημιουργικής καταστροφής.

Σε αυτή την προσπάθεια πρέπει να συγκρουστούμε πολιτικά με τις υστερικές αντιδράσεις της ρεφορμιστικής πτέρυγας του αναρχικού κινήματος που τρέχει να υπογράψει πιστοποιητικά νομιμότητας στο κράτος. Θυμίζοντας τον πολιτικό ανταγωνισμό της πιο έντονης καταδίκης από τα βουλευτικά κόμματα έπειτα από κάθε ένοπλη επαναστατική ενέργεια. Είδαμε να γράφονται από «αναρχικά» στέκια φράσεις όπως τρομοκράτες και δολοφόνοι αναπαράγοντας την γλώσσα και τα επιχειρήματα της κυριαρχίας. Όπως φαίνεται δεν τρομοκρατείτε μόνο η κυριαρχία αλλά και η ρεφορμιστική πτέρυγα του αναρχικού κινήματος που φοβάται μήπως μπάσουν νερά τα μαγαζάκια της. Φαίνεται ότι όλοι αυτοί προτιμούν τον ρόλο του αιώνιου θύματος, ένας πολιτικός μαζοχισμός που ερεθίζεται με το να βγάζει φωτογραφίες χτυπημένα πρόσωπα και μαχαιρωμένα κορμιά από τις επιθέσεις των φασιστών και των μπάτσων.

Για να τελειώνουμε, πολύμορφος αγώνας σημαίνει αγώνας με όλα τα μέσα τίποτα περισσότερο τίποτα λιγότερο, όποιος δεν σοκάρεται από τις χιλιάδες αυτοκτονίες του οικονομικού πολέμου σε καιρό «ειρήνης», από τους πνιγμένους μετανάστες στα θαλάσσια σύνορα, από τα διαμελισμένα κορμιά ανθρώπων στους επεκτατικούς πολέμους των καπιταλιστικών υπερδυνάμεων, από τα ζώα που γδέρνονται ζωντανά μέσα στις πολυεθνικές βιομηχανίες, από την δολοφονική βία της αστυνομίας, από κάθε τι που γίνεται μέσα σε αυτό το σύστημα, και σοκάρεται πχ με τα πτώματα δυο φασιστών- πρόβλημα του. Η επανάσταση είναι συνεχής πόλεμος για μια αδούλωτη ζωή που παρά τις όποιες προσωρινές οπισθοχωρήσεις δεν σταματάει να μάχεται και να ανοίγει περάσματα για τις μικρές και μεγάλες εφόδους μας. Δεν είναι ευχάριστοι περίπατοι και φιλοσοφικές συζητήσεις υπό την επήρεια αλκοόλ για να καλοπιάσουμε ένα αόρατο φάντασμα που ονομάζεται καπιταλιστική κοινωνία. Εξάλλου μαθητευόμενοι μάγοι της πολιτικής εξαπάτησης υπάρχουν πολλοί, πιο επιδέξιοι και με περισσότερα δώρα.

Η παραπάνω τοποθέτηση έχει και σαν στόχο να αναδείξει ότι το δίπολο μεταξύ νέας και παλιάς αναρχίας είναι ψευδές και το μοναδικό πραγματικό επίκαιρο ερώτημα είναι ή με τους επαναστάτες που μάχονται ή με τους πολιτικάντηδες της συνθηκολόγησης.

Η αναρχία λοιπόν που μάχεται διαχωρίζεται από αυτό τον εκφυλισμό και μεταφέρει την οργή της

σε κάθε γωνιά του κόσμου. Την οργή που εκφράζεται με τις αποφασισμένες φωνές σε μια διαδήλωση αλληλεγγύης, με την φωτιά που κατακαεί τους ναούς του χρήματος και τα σύμβολα του πλούτου, με τις προσωπικές επιθέσεις στους κρατικούς αξιωματούχους και τα ένστολα σκυλιά τους, με τα συντρίμια που αφήνει πίσω του ένας εκρηκτικός μηχανισμός που ανατινάχτηκε στα επιτελεία της καθεστηκυίας τάξης.

Συνεχίζουμε όλοι μαζί, ελεύθεροι, καταζητούμενοι και αιχμάλωτοι τον αγώνα για την καταστροφή της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Σινιάλα αλληλεγγύης, εξέγερσης και αγάπης

Σε όλους τους συντρόφους και φίλους του Δικτύου Αγωνιστών Κρατούμενων.

Στους Ιταλούς αναρχικούς εν' όψει της βδομάδας διεθνούς αλληλεγγύης (16-24 Μαΐου)

Στον αναρχικό μαχητή Claudio Lavazza, στην Μόνικα Καμπαλέρο και τον Φρανσίσκο Σολάρ.

Στα συντρόφια από την υπόθεση Σεκιούριτ και στην Ταμάρα Σολ.

Στον αμετανόητο σαμποτέρ Μάρκο Κάμενιτς.

Σε κάθε φυλακισμένο αναρχικό σε κάθε γωνιά του κόσμου που άθελα μου ξεχνώ να αναφέρω.

Με το μυαλό μου δίπλα σε όλους τους καταζητούμενους αναρχικούς.

Δύναμη σε όσους οπλίζουν της αρνήσεις τους ενάντια στο σύστημα.

Τιμή για πάντα στον Sebastian Oversluij που έπεσε μαχόμενος κατά την διάρκεια ληστείας σε τράπεζα.

Τιμή για πάντα σε όλους τους νεκρούς του επαναστατικού πολέμου.

Ζήτω η Αναρχία!

ΥΓ) «Εκείνο που δεν έχω είναι ένα άσπρο πουκάμισο. Εκείνο που δεν έχω είναι ένα μυστικό στην τράπεζα. Εκείνο που δεν έχω είναι τα πιστόλια σου, για να κατακτήσω τον ουρανό, για να κερδίσω τον ήλιο. Εκείνο που δεν έχω είναι να την βγάλω καθαρή. Εκείνο που δεν έχω είναι αυτό που δεν μου λείπει. Εκείνο που δεν έχω είναι τα λόγια σου για να κερδίσω τον ουρανό, για να κατακτήσω τον ήλιο. Εκείνο που δεν έχω είναι ένα ρολόι που να πηγαίνει μπροστά, για να πηγαίνω γρηγορότερα από τον χρόνο και να είμαι σε κάποια απόσταση. Εκείνο που δεν έχω είναι ένα σκουριασμένο τραίνο, για να με μεταφέρει πίσω εκεί που ξεκίνησα. Εκείνο που δεν έχω είναι ένα χρυσό δόντι. Εκείνο που δεν έχω είναι ένα ωραίο δείπνο. Εκείνο που δεν έχω είναι ένα μεγάλο λιβάδι για να τρέξω πιο γρήγορα από την μελαγχολία. Εκείνο που δεν έχω είναι τα χέρια μου στο σώμα σου. Εκείνο που δεν έχω είναι μια διεύθυνση στην τσέπη. Εκείνο που δεν έχω είσαι εσύ με το μέρος μου. Εκείνο που δεν έχω είναι να σε ξεγελάσω στο παιχνίδι. Εκείνο που δεν έχω είναι ένα άσπρο πουκάμισο. Εκείνο που δεν έχω είναι να την βγάλω καθαρή. Εκείνο που δεν έχω είναι τα πιστόλια σου για να κατακτήσω τον ουρανό, για να κερδίσω τον ήλιο. Εκείνο που έχω είναι...»
(Fabrizio de André «εκείνο που δεν έχω»)

Αφιερωμένο στον Ιταλό αναρχικό Adriano Antonacci ο οποίος κατηγορείται για εμπρηστικές επιθέσεις ενάντια στην τεχνοεπιστήμη και τον βιασμό της φύσης και θα δικαστεί μέσω τηλεδιάσκεψης σε λίγο καιρό.

Μάιος 2014

Νίκος Ρωμανός

Σημειώσεις:

(*) 1η προφυλάκιση για την διπλή ληστεία στο Βελβεντό Κοζάνης.

2η προφυλάκιση για την υπόθεση των σπιτιών του Βόλου και της Καλλιθέας.

3η προφυλάκιση για τις εμπρηστικές επιθέσεις και τα ευρήματα από τις εισβολές των μπάτσων στα σπίτια που είχαμε στην παρανομία.

4η προφυλάκιση για τρεις βομβιστικές επιθέσεις της Σ.Π.Φ με βάση ένα αποτύπωμα σε ένα μπουκάλι μύρας στο Χαλάνδρι.